

Snickarbältet som studiehandledare

Jag är ung, jag är kvinna. Jag står inför mitt yrkes- och karriärval. Unga kvinnor väljer ofta yrken inom social- och hälsovården. Unga män väljer ofta tekniska yrken eller yrken inom IT-branschen. "Varför är det på detta viset?" som rumpnissarna skulle ha sagt. Karriärvalen är enligt olika barometrar fortfarande starkt könssegregerade. Hur ska jag välja?

Jag fick ett snickarbälte av min pappa när jag var fyra år. Snickarbältet var fullt utrustat med verktyg och jag var en flitig hjälpreda.

En sommardag på ett tak, jag spikade filt, snickarbältet var på. Jag kände mig stark och trygg där på taket med pappa.

Hemma på gården byggde vi en lekstuga. Jag målade. Jag spikade. Jag var stolt.

I träslöjden byggde jag ett skåp och ett dockhus. Bildkonsten var ett nöje, speciellt då man inte behövde använda enbart pennor.

Ett kundbesök med min pappa. Jag beundrade det ståtliga huset som han hade byggt. Pappa studerade husritningar vid köksbordet, jag sökte mig dit. Det var spännande att fråga vad det skulle bli.

Paris. Jag blev imponerad av alla byggnader. I mina ögon var det konst.

Henrik Tikkanens teckningar från Iniö skärgård pryder vardagsrumsväggen i mitt hem. En konstnär också han. En teckning över hans lilla skärgårdsvilla i Iniö.

Kanske allt det här jag varit med om och minns har påverkat mitt intresse för konst, formgivning, arkitektur och skapande?

Mötet med arkitekten blev en ögonöppnare. Jag fascinerades då han stod på en klippa och studerade bergens linjer och hur ett hus kunde ligga i relation till havet. Ett skissblock, några penndrag och jag kunde se en skiss över ett hus som följde naturens former. Ett hus som skulle smälta in i berget och den omkringliggande miljön. Vilken frihet att kunna arbeta så! Jag undrade om jag också kunde bli arkitekt.

Gymnasiet är som en hållplats jag stannar vid innan jag når min slutdestination. Vilken som är min slutdestination är ännu oklart, men jag vet att jag vill vidga mina vyer och skapa min version av konst. Alla hållplatser är viktiga för att kunna nå det slutliga målet, men ibland kan det kännas som att man inte kommer någon vart. Ibland vet man inte vart man är på väg. Vem ska man lyssna till? "Det är viktigt med studier", säger alla vuxna omkring mig. "Fundera på dina val!" har vi hört ända sedan vi klev in över tröskeln till gymnasiet. Det är svårt. Gymnasiestudierna lider sakta mot sitt slut. Jag tror att det är bäst att välja det som man känner för. Jag tänker fortsätta min resa med det som startade med ett snickarbälte. Jag VILL bli arkitekt.

Jag är en ung kvinna och jag vill gå min egen väg. Jag vill vara en av dem som gör byggbranschen mindre mansdominerad! Snickarbältet var nog en bra studiehandledare. Tack pappa!

Jag har gjort mitt största val hittills i livet. Jag vet vilken hållplats som är den nästa och som Frank Sinatra sjöng "the best is yet to come".